

Isten hozta vendégeinket, kiállító művészbáratainkat, házigazdákat, de elsősorban a Samu Géza-díj új kitüntetettjét!

Néhány percre szakadjunk el a mindennapok gondjaitól és vállalkozunk egy rövid szellemi utazásra, egy kiállítási képletes ajtónyitásra felfelé, szinte az ég irányába.

A mögöttünk elvillanó évszázadok arról tanúskodnak, hogy a tudomány a technika szellemével, irányított robotjaival fokozatosan felfedi a Teremtés által számunkra kigondolt és testünk köré kanyarított létezőt. A valóságot. Az űr, a glóbusz, a föld, a táj, az anyag, a szerkezetek és a funkciók titkai sorra feltáruhnak és találmányokban, eszközökben, komfortokba öltönek testet. A világméretű gyártás és mállás lova a reklám megtölti a tereket, az otthonokat, vágyakat elégít ki és teremt újra, hogy a fogyasztás szentséges lakomájára a bőség legyen a jellemző. A tudomány tehát ellátja feladatát, amikor a megszülető embert a létező világ felkutatható adottságaival szorgalmasan táplálja.

A való világ tehát keres, talál és lüktet, mint az a szív, melyet elektromotor hajt. Felette pedig időtlen idők óta ott ragyog a nap, ott lebegnek a művészet szárnyai és jelzik a sohasem volt meglepetéseit: a verset, a szavakat, a mozdulatokat, dallamot, formát, ritmust, színeket és tónusokat, a zárt terek meglepetéseit, meséket és mítoszokat, hitet, sírást, mosolyt és képeket, avval az együttes örömmel, ami az érdek nélküli lét számára mennyei üzenet. A nem létező valósággá varázslása a művészet maga. Tárnya a mű, mert vele lehet átlépni az egyszerűen csak létező határait és bejutni a lehetséges birodalmába, a titkok földjére.

Samu Géza is azok közé tartozott, akik a sohasem volt formák nagy mesterei voltak. Nem véletlen hát, ha emléke bronzkorongba öntve évről-évre bátorításként kerül a szobrászutódok kezébe. Méltó kezébe.

Farkas Ádám, Fáskerti Zsófia, Gálhidy Péter, Hidi Endre, Polgár Botond, Szőnyi Endre, Varga Sándor itt, most plasztikai jelenlétükkel is bizonyítják az állítás igazságát és jelképesen magukhoz ölelik Gergely-Farnos Lillát, aki soraikba lép, hogy együtt keressék a sohasem volt újabb határait a bennük rejlő üzenetek szemünk elé csalogatásával. Afféle vándorprédikátorok ők, akiknek beszédei fába, bronzba, kövekbe fogalmazódnak meg, szavakkal elmondhatatlanok és közvetítésük hiányában mi is szegényebbek lennénk. Ez a délután tehát a többletek órája, amibe kéretik szemünk szokatlan ragyogása.

Köszönet érte a helynek és gazdájának, a kollegiális kézfogásoknak, Pallai Mártának, a hűséges őrzőnek és annak a sorsnak, amiben a magyar kultúra csillagainak fénye ránk is sugározhatott.

Professor emeritus Fekete György,  
a Magyar Művészeti Akadémia elnöke

Elhangzott 2013. április 25-én, csütörtökön, a Samu Géza-díjas szobrászművészek kiállításának megnyitó rendezvényén, a Forrás Galériában.